

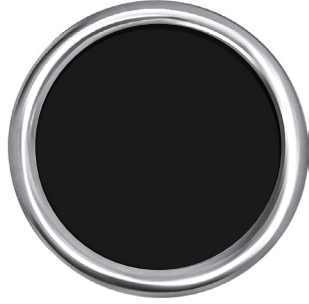
Gequiti

Vestuvinė

/ 400

Diurnālis
experimentum

2025

Svečių sąrašas

1. Mantas Joneikis

Garbanotas

2. Augustė Jasiulytė

3. David Berman

iš anglų k. vertė Dovydas Grajauskas

4. Simonas Bernotas

5. Vaiva Grainytė

6. Dominykas Andriuškevičius

7. Rosana Lukauskaitė

8. Jurgis Kunčinas

9. Salys Šemerys

10. Giedrė Kazlauskaitė

11. Jur Rachriv

iš uruganerų k. vertė Dinas Laugėla

11. Juta Kiudė

Audrius Ožalas

14. Akvilė Žilionytė

15. Alfonsas Andriuškevičius

16. Alvydas Valenta

17. Juan Carlos Onetti

iš ispanų k. vertė Simonas Bernotas

18. Gabija Kopūstaitė

19. Saulius Vasiliauskas

20. Jovaras Kelpšas

21. Laurynas Katkus

22. Daniel Mårs

iš švedų k. vertė Justina Joana Jurevičė

23. Ponas Mėnulis

24. Dovilė Bagdonaitė

25. Gintaras Patackas

26. Tautvyda Marcinkevičiūtė

27. Liliana Colanzi

iš ispanų k. vertė Artūras Dubinskas

28. Miglė Galvonaitė

29. Uršulė Toleikytė

30. Remigijus Jašinskas

31. Mykolas Kimtys

32. Juras Eidukas

33. Kornelija Mikalauskaitė

34. Vidas Poškus

35. Verdenė Monika

Valkiūnaitė

36. Kristina Tamelytė

37. Darius Jurevičius

38. Algimantas Barokas

Černiauskas

39. Nojus Saulytis

40. James Joyce

iš anglų k. vertė Jeronimas Brazaitis

41. Alina Borzenkaitė

42. ir 43. Agnietė ir

Martynas Pumpučiai

44. Evaldas Bubinas

Man per daug

Ši šventė skirta sutuokti ir susituokti. Yra žmonių, nedalyvavusių vestuvėse, bet sapnuose daug syk svajojusių apie skrydį.

Marc Chagall, 1918

Yra jaunių, kurie niekada nesvajoję būti jaunikliais. Ir jaunųjų – aibė, o jų laikas taip pat teka.

Giotto 1305

Pirmųjų „Gegučių“, kaip Medicių globojamų paukščių, nebeįmanoma aptikti. „Jūrinių Gegučių“ būrelis apsigyveno 400 asmeninių bibliotekų. Skrydis, dažniausiai, intuityvus. Lizdas privalo būti ant medžio šakų.

Jan van Eick 1434

Bet nebūtina. Kai kurie paukščiai suka lizdus ore.

paukščių

Viena plunksna jai tą vakarą atstojo ištisą kalyną. Gegutės tėvelis Simonas sako, kad reikia pasveikinti susirinkusius. Paukštelio tėvukas Dominykas sako, kad jam per daug paukščių. Paukštytės tėtukas Linas šiuo metu glosto tekstų plunksnas.

Jaunojo KKKC mama su seserimis jaunajai pristatė visą blizganti ir dailiai apsirendžiusį Kultūrpolį.

Jaunoji jo laukia.

Tik kiek ilgai.

Frida Kahlo, 1931

Ar jaunasis yra pagyvenęs?

Rembrandt, 1667

Ji verkia dėl to, kad niekas tiksliai nežino, kas yra Axis mundi. Ir aš nežinau. Liūdna.

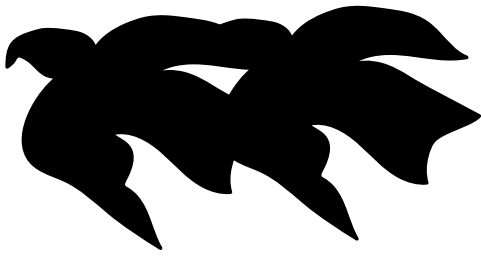
Kvailute, – sakau. – Jei mes būtume drauge, melstumėmės delfinui. Ir kasdien juoktumėmės.

Sveikinimai susirinkusiems.

Dėkojame atvykusiems. Laimės žirgelių jauniems.

Deividas, vienas iš paukštelio tėvelių

Gegutė rašo laišką kitai gegutei
arba
Aš negaliu nedainuoti

Ku ku ku ku ku ku
Aplink nėra pušų
Mačiau ku ku, bet negirdžiu
Tik ekrane pora raidžių
Ku ku

Ku ku kur tu
Ku ku ku ku
Visur kur tu
Ku ku kur tu
Visur ku ku

Visur kur aš ku ku
Vien jūros vidury
Nei tai sala ku ku
Nei švyturys
Ku ku ku ku
Man į akis
Išbėgo šulinys
Kur tu ku ku
Mačiau ku ku, bet nejaučiu
Ku ku ku ku
Dangaus dugne pora raidžių
Ku ku

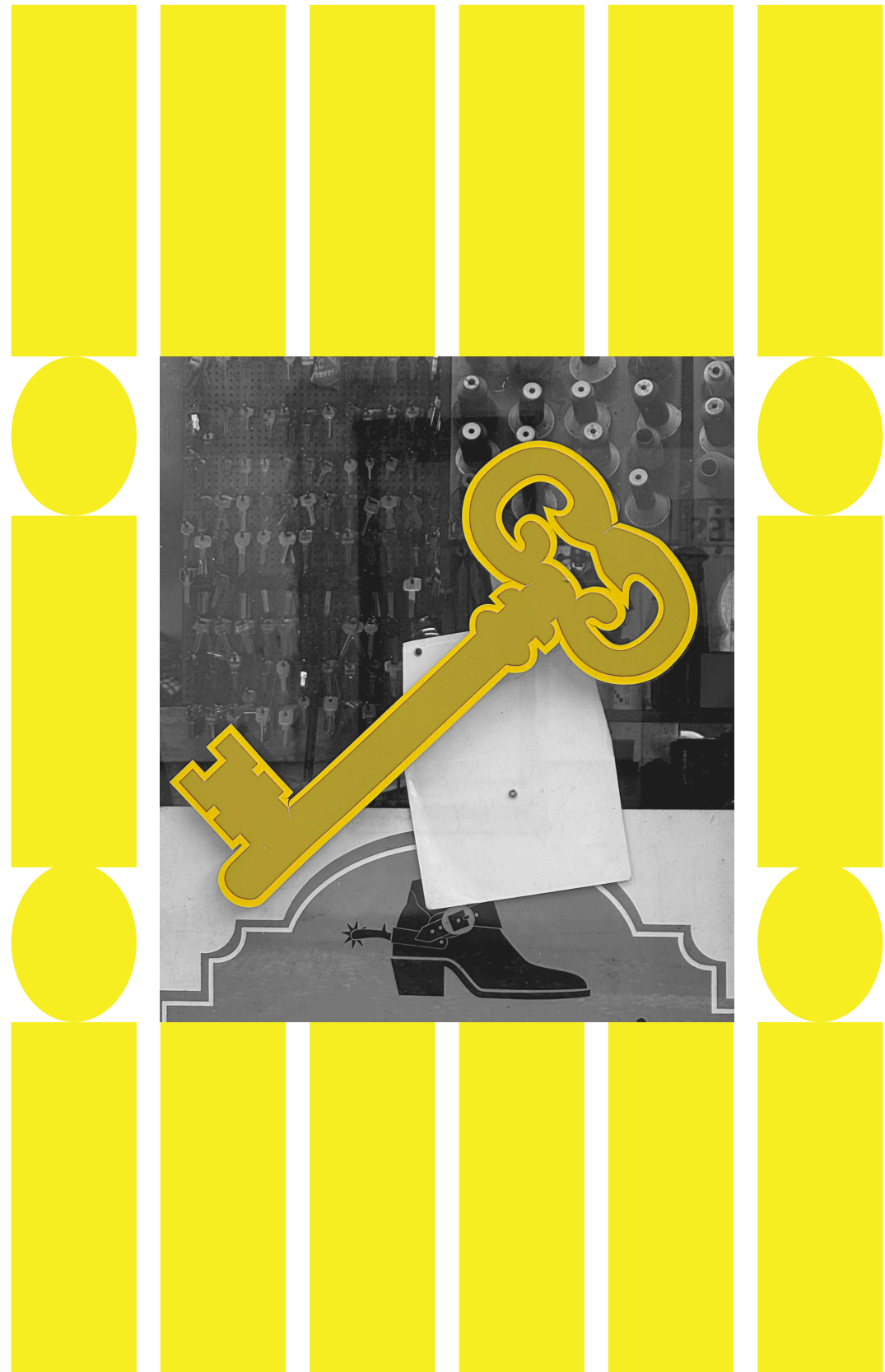
*Mantas
Joneikis
(Garbanotas)*

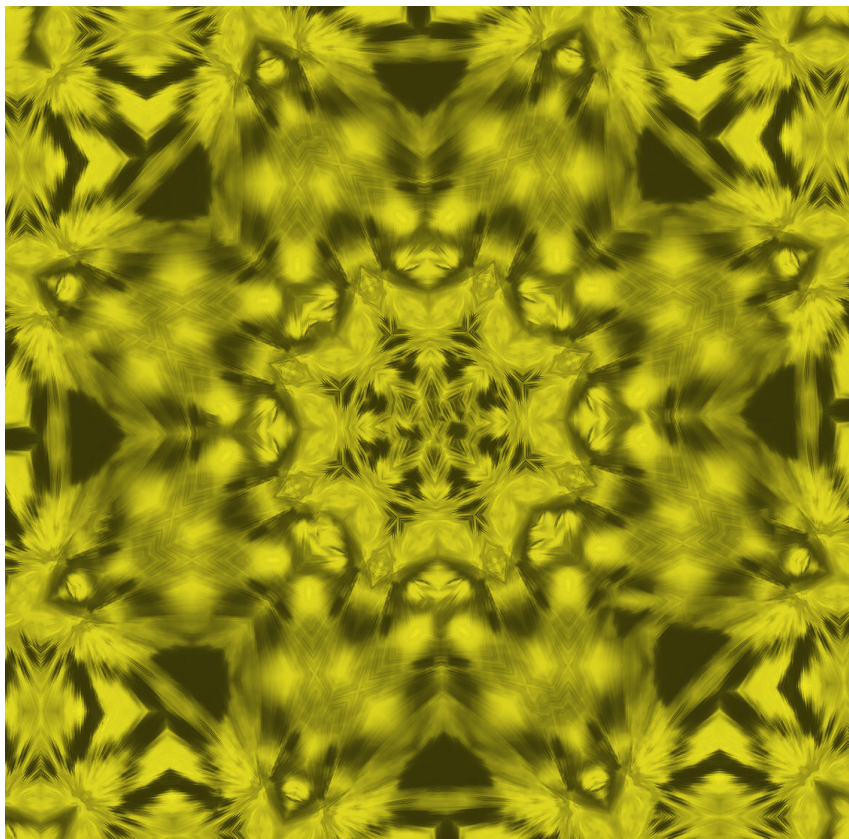
Ku ku ku ku
Kur tu ku ku
Ku ku visur
Visur ku ku
Kur tu

Ku ku ku ku
Vienatvė gels
Ku ku kaip saulė
Kristale
Ku ku ku ku
Be šilumos
Nėr meilės šviesoje
Ku ku kur tu
Visur ku ku
Atmerk ku ku
Ku ku akis
Ku ku kai kūnas
Kūno atspindys ku ku
Pirma mintis
Kaip kibirkštis
Ku ku dangaus
Ku ku dugne
Žvaigždžių liūtis

Ku ku ku ku
Kai dar viena
Ku ku keista
Ku ku žuvis
Ku ku tave
Ku ku praris
Širdis pati ku ku
Ku ku pati šerdis
Ku ku suriks
Tave sutiks
Ku ku

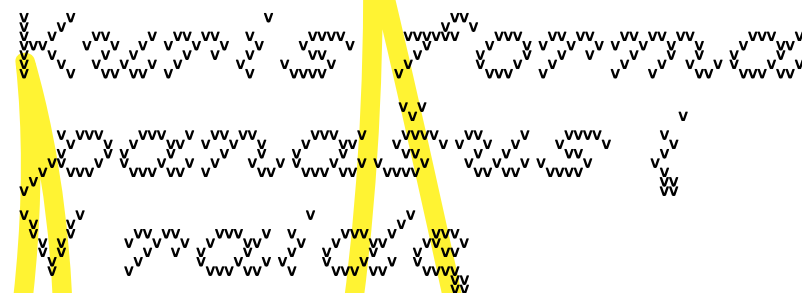
Vandens kambary
Mes nuogi
Beveik bučiny
Bet išeiti turi
Paliksiu pernakt
Nerakintas duris

Viskas, ko tau
trūksta, matosi per
kaleidoskopą.
Užsisakyk telefonu
+370 638 78400
arba rašyk:
**kaleidoskopai@
gmail.com**

Reklama

Ant scenos kryžių ir antkapių fone prie iškastos duobės stovi kunigas, jaunikis ir jaunoji, du duobkasiai, svečiai.

KUNIGAS: Sveiki susirinkę į bendro susitarimo rezultata, kuris forma panašus į V raidę.

SVEČIAI (atkartoja choru ir rankų judesiais imituodami raidę V): kuris forma panašus į V raidę...

KUNIGAS: Prieš visus, kurie forma panašūs į I raidę.

SVEČIAI (atkartoja choru ir atsistoję prigludžia rankas prie šonų): kurie forma panašūs į I raidę...

KUNIGAS: Nusileisite į apačią, kuri forma panaši į I.I .

SVEČIAI (atkartoja choru ir rankų judesiais): Kuri forma panaši į I.I .

KUNIGAS: Stebėkite **vardininką**, kilmininką ir naudininką, nusikelkite į būtajį kartinį, dažninį, esamąjį ir būsimąjį, pagerbkite beasmenius veiksmažodžius. O dabar, remiantis tikrinių daiktavardžių didžiąja raide, jūs tapsite bendraties galūne -ti.

Jaunieji atsigula iš duobės kraštų, prie kurių jų jau laukia duobkasiai. Šie nuspiria jaunuosius į duobę. Svečiai šoka aplink duobę rateliu, skanduodami -ti, -ti, -ti, -ti.

*Augustė
Jasiulytė*

Isivaizduojant pralaimėjimą

Ji mane pažadino auštant,
prie jos kojų kaip mažas rudas šuniukas gulėjo lagaminas.

Atsisėdau ir pažvelgiau pro langą
į sniegą krentantį juodųjų ažuolų ložėje.

Jos rankoje autobuso bilietas.

Tada ji prie burnos prinešė kažką juoda,
slyva, pamaniau, bet tai buvo inhaliatorius astmatikams.

Po lova graibiau savo mėtinukų
o ji paklausė ar kada susimąstau apie vėžį.

Taip, atsakiau, bet visada kaip apie medį kažkur
tolumoje kur jis visiškai neturi reikšmės.

Ir turbūt kad mirusio vėlė privalo atsigręžti į tą medį,
taip nutolusį nuo jos vežimo kad irgi nebeturi reikšmės

nebent kaip atsiminimas apie poilsį arba vandenį.

Nors kad visu tuo patikėtum, svarsčiau,
reikėtų priimti prielaidą

kad ji apskritai mane pažadino.

Nesu jos vertas,

bet tai ne apie vertes.

Meilė nėra ekonomika.

Laukiau šio susitikimo ilgai

ir vis atidėliočiau.

Laukimas saldžiai pažada,
ką ne visada ištesė.

Tad leisk man ramiai pasidžiaugti.

Jokio ilgesio, noro užfiksuoti šią
ar kitą akimirką. Viskas jau įrašyta.

Tiesiog lukteliu,

kol prisidegs cigaretę ir tai nepakenks,
kol prakalbs apie be galo svarbius
ir man nesuprantamus dalykus.

Santuokos greitkelis

Autostrados vidurys:

Mėsinga pilnatis bando nutūpti į rožės žiedą prisirpusį.
Šis neišlaikęs mėnulio svorio pažyra į šipulius.

Vidurnaktis, sustojame degalinėje čipsų.

Prie kasos, ant grindų, voras ropoja –
Įsipjauna savo aštuntąją koją į rožės šukę atpūstą.

„Iki vestuvių užgis“, – voruoką guodžiu ir paėmus į sauja
Į lauką jį išnešu.

Paguldau į žiedą nuplikusį –
Mėnulio šviesoje gijimas ir vestuvės greičiau vyksta.

O mes važiuojam toliau krimsdamos čipsus,
Nesusituokusios.

Vaiva
Grainytė

Santakos samata

įdo mu ko kias pas laptis
skai dys
gre timi su gėrėjai eilu čių
k ai vie nintelė priei ga
susi dėti
an t pilko jo guo lio pak loto
i š p aukščiams vers tų vertika lių

nors naratyvas šis grįstas
atklajojusio režisieriaus žirgu
akim užvestom nuo
besaikio jūros šėrimo
įsirptom debesienom
periferikos kompase
nebelikusio taško
nesuranda ir rod(ykl)ės
čia sukrinta spalva
išsimaišo

ta spalva —
baliklis kitoms
vos atsipeikėji uodu

išduo tą pas laptis
d ar nenu kerta ta ko
lie ka kilt i žem yn
sieno mis
į braukom įrėž tom pirš tais
spi rale su gundyta žvilg sniu
vai kas gims ta nak ties
ti k vie nas vien as
vienas
kaip mėnesiui mėnuo —

nuo lapo
iš tolo atėjusi sraigė
lieka kabėti
v i e n a it bemolis

Dominykas
Andriuškevičius

I Married a) Monster From Outer Space

Rosana
Lukauskaitė

Aš jį atsiėmiau iš morgo trečiadienio rytą, kai dangus buvo tarsi švininis, o koridoriuose kvepėjo chlorkalkėmis ir kažkokiu neapsakomai švariu liūdesiu. Jo mirtis buvo netikėta, bet ne neįtikėtina. Tokie kaip jis dažnai mirdavo tyliai, tarsi išgaruodavo. Priėmė mane kaip artimiausią šeimos kontaktą – taip dokumentuose ir parašyta. Jo teisinis statusas įstrigęs kažkur tarp gyvūno, roboto ir žmogaus – bet, kaip man paaiškino teismo medicinos ekspertas, „arčiau roboto“. Tai suteikė man tam tikrą laisvę. Įstatymai neturėjo aiškaus atsakymo. Ir tai buvo keistai viliojanti spraga.

– Žinote, – morgo darbuotojas tarė lėtai, tarsi pradėtų išpažintį, – tikrai nekaltinkite savęs dėl to, kas įvyko.

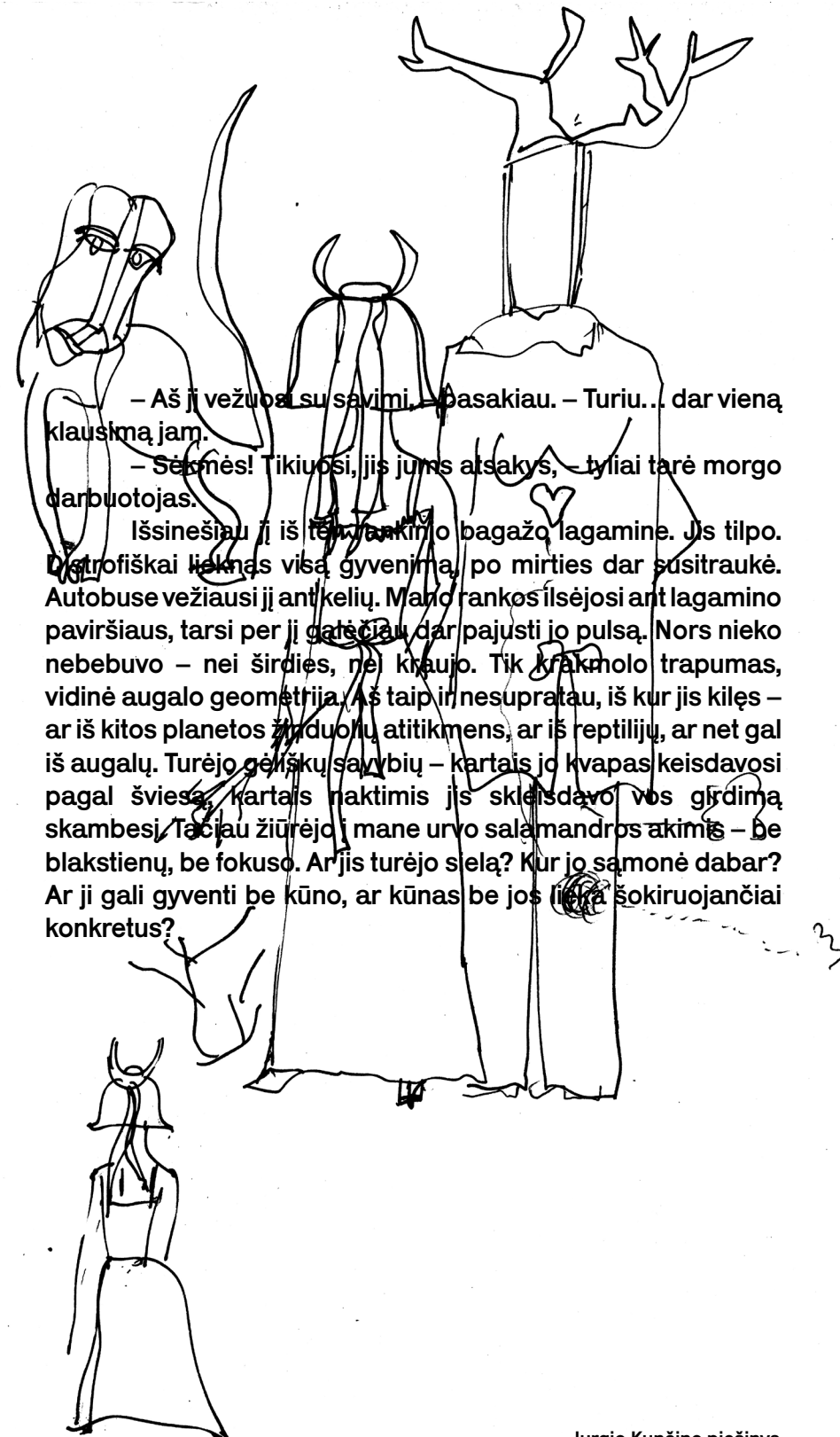
– Aš ir nekaltinu, – atsakiau.

Jis palingavo galva, lyg būčiau pasakiusi ką nors teisingo, bet labai keisto.

– Tiesą sakant, neaišku, ar jie išvis gali prisitaikyti prie mūsų atmosferos, – tęsė. – Jų biocheminė sudėtis... nesuvokiama. Mes nežinome nė jų planetos padėties. Gal ten nėra net atmosferos. Gal ten laikas teka atgal. Ir dar vienas dalykas. Nesame įsitikinę, kad jis buvo tas tikrasis... na, žinote, pagrindinės jų rūšies atstovas. Gali būti, kad jis buvo dronas. Ar vergas. Galbūt... žinote... *they're not sending their best*. Ar jūs... ar jūs kalbėdavotės tarpusavy?

– Taip, – atsakiau. – Telepatiškai.

– Suprantat... kai ruošiau kūną... man atrodė, kad jis bando su manim bendrauti. Ne žodžiais. Tiesiog... įkirus pojūtis, kad ne aš jį liečiu, o jis mane stebi per savo kūno likučius. Kažką siuntė. Gal vaizdinius. Gal muziką. Bet aš nereagavau. Juk suprantate, tai... nėra darbas, iš kurio galima grįžti namo kaip įprastai. Jo akys, net ir po mirties, buvo kažkokios... perregimos. Tarsi ten vis dar kažkas liko. Kažkas, kas laukė, kad galėtų pamatyti, kas nutiks paskui.

– Aš jį vežiau su savimi, – pasakiau. – Turiu... dar vieną klausimą jam.

– Sėsmės! Tikiuosi, jis jums atsakys, – tyliai tarė morgo darbuotojas.

Išsinešiau jį iš ~~teritorijos~~ bagažo lagamine. Jis tilpo. Dystrofiškai lieknas visą gyvenimą, po mirties dar susitraukė. Autobuse vežiau jį ant kelių. Mano rankos išsėjosi ant lagamino paviršiaus, tarsi per jį gatėčiau dar pajusti jo pulsą. Nors nieko nebebuvo – nei širdies, nei kraujo. Tik krakmolo trapumas, vidinė augalo geometrija. Aš taip ir nesupratau, iš kur jis kilęs – ar iš kitos planetos žinduolių atitiktens, ar iš reptilijų, ar net gal iš augalų. Turėjo gėšų sąvybių – kartais jo kvapas keisdavosi pagal šviesą, kartais naktimis jis sklėsdavo vos girdimą skambesį. Tačiau žiūrėdama mane urvo salamandros akimis – be blakstienų, be fokuso. Ar jis turėjo sielą? Kur jo sąmonė dabar? Ar ji gali gyventi be kūno, ar kūnas be jos liko šokiruojančiai konkretus?

Kai naktį likdavome dviese, jis dažnai tylėdavo, tarsi ieškotų savyje žmogaus. Kartais atrodė, kad jis nori kažką pasakyti – kažką, ko negali ar nedrįsta. Jo kūnas buvo sąžiningas – be gudrybių, be netikėtumų – ir vis tiek jaučiau, kad kažkas liko neatskleista. Dabar turiu jį, visą, lagamine. Ir galiu jį tikrinti. Galiu narplioti jo sąnarius, praskleisti krūtinės ląstą, ieškoti ženklų, apie kuriuos jis manęs neįspėjo. Makabriška? Taip. Bet ir švelnu. Fantazija, kurios niekada nebūčiau leidusi sau, kol jis buvo gyvas. Per daug šventas, per daug svetimas.

Važiuodama autobusu, prisiminiau vieną naktį, kai negalėjau užmigti dėl mėnesinių. Susisupusi į chalata atsiguliuo šalia jo ir tyliai pasakiau:

– Žinai, kartais atrodo, kad buvimas moterimi – tai lėtinis simptomas. Ir apskritai, pasak budistų, būti žmogumi – tai nesibaigiantis kančios ratas. Tibeto Mirusiųjų knyga net moko, kaip nebegrįžti, kaip sustabdyti reinkarnacijos ciklą. Jie tiki, kad prieš gimstant pamatysi, kaip mylisi tavo būsimi tėvai. Jei turi gimti mergaitė – pajusi trauką tėvui, jei berniuku – motinai. Kaži kaip būna, jei turi gimti homoseksualiui asmeniui?.. Vienaip ar kitaip turi išmokti atsisipirti, kad pasaulis neįtrauktų tavęs atgal. Beje, – prisiminiau, – ar skaitei, kad Tailande suimta moteris, kuri turėjo lytinių santykių su vienuoliais, o vėliau naudodama nuotraukas ir vaizdo įrašus juos šantažavo, reikalaujama pinigų?.. Žmogaus forma – keisčiausia. Mes kaupiam viską: skausmą, meilę, net įrodymus. O jūs?.. Ar tikite pomirtiniu gyvenimu?

Kai lagaminas ant mano kelių suvirpėjo nuo autobuso stabdžių, atrodė, kad ir jis krustelėjo lyg sapnuotų mane. Kai išlipsiu, eisiu į rūsį. Ten niekas netrukdytų. Padarysiu tai ne kaip našlė, bet kaip juodoji archeologė. Kaip moteris, kuri neištvėrė klausimo. Kuriai neberekėjo sutikimo. Kuriai liko vienintelis būdas dar kartą būti arti – per mirtį. Per kūną. Atsargiai jį išskleisiu ant patiestų laikraščių. Jo oda bus susitraukusi kaip išdžiūvusio vaisiaus, blyški, peršviečiama, gal kiek žalsva kaip fosforo švieselė. Pirštais liesiu šonkaulius, ertmes, sąnarius vingius – ne iš meilės, o iš ilgesio, kuris įgavo nagus. Ir galbūt pagaliau sužinosiu, ar šis keistas, nebeturintis širdies kūnas vis dar guli tylėdamas – ar tik laukia, kol bus pašauktas tikroju vardu.

JURGIS KUNČINAS

KODEL AŠ NENUVAŽIUOJU Į BRABANTĄ

Satyra

Kitados, kai tik išgirdau šitą vardą, iškart panūdau nuva – žiuoti į Brabantą. Kaip gražiai, it koks burtažodis, skambėjo man šitas vardas – Bra – ban – tas! Brabantas. Siūliau nuvykti visiems nemiškiams sykiu: sakiau – neikim nei šiandien, nei ryt prie Nemuno, sėdam į autobusą ir dumiam į Brabantą! Tėvas, persibraukė savo jau plinkančią galvą, sradoniškai nusijuokė ir išsakė eit prinešti katilą vandens daržų laistymui. Mama buvo dėmesingesnė – atsivertė juodą lietuvišką enciklopediją ir susiradusi žodį "Brabantas", palingavo galva:

– Brabanto jau seniai nėra ten. Ten dabar, sūnau, Belgija.

– Bet juk turi būt ir Brabantas, aš skaičiau!

-- Ten dabar kiti miestai.

Kiti tai kiti, bet kur stovi tie kiti, kitados buvo Brabantas! Nepalioviau apie jį galvojęs nei dieną, nei naktį – sapnuodavau Brabanto žemę ir jau žinojau, kad kažkur nelabai toli stūkso ir garsusis Brėmų miestas – pilnas muzikantų!

Paugęs nuvažiavau į Kauną, vėliau į kitus miestus. Dažnai girdėdavau visokių egzotiškų pavadinimų – Kongas, Pelstrija, Palestina, Kaniūkai, Heidekrūgas ir Liustbergis, bet visus juos gožė senasis Brabantas!

REZERVUOTA

Santukų dalyviams

TIK SU LEIDIM AIS

Pasveikinimas Klaipėdos uostui

Klestėki, Jūrmalėlių Klaipėda,
Mūs atvaduotas uoste!
Stovės pajūry mus tvirtai pėda;
Ir tau jau metas laisve pasiguosti.

Ir buvo mums tikrai bėda:
Nepageidavo niekas mus užtarti,
Dabar jau mūsų rankoj Klaipėda:
Mums į pasaulį atsidarė jūrų vartai.

Visiems laikams bus mūsų Klaipėda:
Iš jos jau niekas mūsų neišvys.
Veltui dar buvo priešų kreitėta.
Tarps gintarinis mūsų pajūrys!

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
Z	za	ROŽĖ	zf	ŽYDI	kz	zl	mz					
Y	RAUDONAI	yi	BET	my								
X	ax	bx	NE	ex	AMŽINA	tx	xm					
W	JINAI	fw	TUOSE	wl	wm							
V	KERELIUOSE	vk	lv	mv								
U	au	ŽALIUOSIUOSE										
T	TRYST	te	BALANDĖS									
S	sa	ULDAVO	sh	TRYST	sm							
R	MERGELĖS	ir	rj	kr	lr	mr						
Q	SUSIGINČIJO	ql	mq									
P	DĖL	pd	ROŽĖS	pj	kp	pl	pm					
O	GALVOS	oh	KAS	ok	KĄ							
N	na	bn	PAGALVOS	kn	ln	mn						

Klaipėda,
Tu mano svajonė ir prabangus
šermuonėlių šydas!

Kai į tavo glėbį atvykstu,
Mano venos virsta Tavo upėm,
O akys pritvinksta jūros putu...
Tavo laivai išplaukia kaip
praeinančios dienos
Ir parplaukia kaip vaiskios
svajonės.

Kai sėdžiu ant suoliuko,
Išgeriu vasaros saulę.
Taip tobula yra būti Tavy...

Klaipėda,
Tu pati tikriausia vestuvė!
Kur suteka sutemos į
šviesumas,
Kur suteka praeiviai į kavines
Ir lieka jose per amžius!

Ligoninių priimamieji: nutikimai Kolumbijoje, Indijoje ir Sicilijoje

Audrius
Ožalas

Dabar daug kalbama, koku būdu keliaujant geriausia pažinti šalį. Vieni teigia, kad gastronomicinis turizmas – tai galimybė panirti ne tik į žmonių skrandžius, bet ir sielas. Kiti sako – ne, neapžiūrėjęs pagrindinių architektūros šedevrų nieko nesuprasi. Dar kiti sako – lėtasis turizmas leidžia mesti ilgesnį žvilgsnį į tą kraštą.

O aš sakau – dar vienas būdas patirti šalies mentalitetą yra pakliuvus į jos ligonines. Taip jau yra, kad nuo vaikystės kur nelaimės, ten aš, tad besiblaškant po pasaulį vis tenka pakliūti į įvairias istorijas, kurios neretai baigiasi ir ligoninėse. O kur kitur pasijausi vienišiausias, pažeidžiamiausias, jei ne ten? Kur, jei ne ten, pajausi žmonių empatiją arba jos trūkumą?

Ligoninės, ginklai ir kokainas

Bene kurioziškiausias nutikimas – Kolumbijoje. „Pagaliau“ – džiaugsmingai šūktelėjau vos įėjęs į viešbučio kambarį nuostabioje Kartachenoje ir iškėliau rankas į viršų. Vieną jų iškart įtraukė besisukantis ventiliatorius. Rezultatas – atviras rankos lūžis. Tada tolimesniame kelyje laukė turas po ligonines sugipsuotai rankai perrišti. Įspūdingiausia ligoninė – Kartachenoje, kurioje daugiausia besigydančių – kariškiai. Priimamajame lauki greta vyriškio kariška uniforma nutraukta koja. Įeinant į ligoninės pastatą fotoaparatai turi palikti saugykloje – gretimoje dėžėje prie tų, kur sudėti kitų pacientų automatai ir pistoletai.

Pirmoji Klaipėdos
šiuolaikinio meno
biennial „Saulėlydis“
kas...
veil...
die...

Saulė leidžias, aplink tylo...
Štai ir groja galvoj Starošaitės daina.
Bet ties čia nesustok, daryk kultūrinį tranzitą –
Pasirink nelaukęs nieko pažinimo kelią kitą.

Saulėlydžių mieste, prie pliažo ir prie uosto
Mums pojūčius visus vien bienalė glosto.
Tranzitas ir tranzistorius, tranzuok ir būk tarzanas –
Atverk akis, ausis, jausmus – tada išstiks ir menas.

Fotogravideotapyba... performansai ir šokis...
Čia suomiai, latviai, estai, danai... Lietuva... Čiurlionis...
Prie Klaipėdos toksai dalykas stojo pirmą kartą.
O tu kur? Dar ne ten? Virtuvėje su tarka?
Tarkuok greit į senamiestį ir pasiimk žemėlapi –
Suprasi – lyg namuose, bet lyg kokiam erdvėlaivy...
Pakils, nusileisi, vartysis protas kūliais!
Bus apie ką kalbėtis su Feisbuko bičiuliais.

Juta
Kiudė

Reklama

Ir dar beatodairiškas naivumas – kai ligoninėje klausė, ar man reikės išrašo ispanų kalba, kas įvyko, atsakiau, kad tikrai nereikia. „Reikia, reikia, pamatysite oro uoste“. Ir ką gi, oro uoste išties pirmas ironiškas klausimas patikroje vos metus akį į mano gipsą buvo: „O kas gi čia?“ Suprantu, kaip įtartinai atrodo vyrukas, į prekybos kokainu šalį atvykęs be gipso, o išvykstantis su juo.

Beje, smagus vietinių atkaklumas. Gulinėji sugipsuota ranka Kartachenos paplūdimyje. Prisiartina vietinis pramogas paplūdimyje siūlantis guviai nusiteikęs pardavėjas. „Gal norite panardyti?“ – klausimas kiek išmuša iš vėžių. Rodau gipsą: „Koks čia nardymas su gipsu?“ „Bet gal netrukdyt?“ – pastangos parduoti paslaugą negali nesužavėti.

Įvertinimas: nuoširdūs, paslaugūs žmonės, pasiruošę padėti, net jeigu tai ne visai jiems ir priklauso.

Margaspalvė Indija

Einant treku Ladake, Indijoje, visų pirma persmelkia tylos jausmas. Atrodo, kad be kalnų ir tavęs aplink nieko ir nėra. Kol prieini kaimą, kuriame – gyvybės ženklai. Tiesa, ne visuomet draugiški. Viename tokių šuo metėsi prie manęs ir perkando koją. Ir jau kitomis dienomis supranti, kaip greitai sklinda gandai kalnuose, kur, regis, nieko nėra, o išties yra – išėjus į treką kitą rytą iš priekio ateinantys kopinėtojai pasisveikina, klausia, iš kur ateiname mes. Pasakome kaimelio pavadinimą. „O, girdėjome, kad ten vienam užsieniečiui šuo perkando koją“, – su šikiu tokiu nerimu sako jie. „Tai aš“, – pasijautęs vietine kalnų žvaigžde sakau aš.

Kur atvykę į naują vietą, pirmiausia einate jūs? Į kavinę pavalgyti? Tik ne šiuo atveju. Kadangi įtarta, kad šuo serga pasiutlige, reikėjo praeiti kursą skiepų. Tad kiekvieną kartą atvykus į naują miestą ar miestelį pirmiausia tekdavo eiti į ligoninę. Ir čia – dar nematytos Indijos spalvos. Nuo didelių biurokratinių aparatų su milžiniškomis eilėmis iki ligoninių, primenančių buto virtuvę. (Beje, kursą reikėjo baigti Lietuvoje. „Nėra tokių vaistų“, – griežtai atšovė poliklinikoje Lietuvoje, kai parodžiau indišką

receptą. Kursą teko kartoti naują, jau vakarietišku vaistų).

Įvertinimas: atvykėliui sunkiai suprantamos taisyklės, tačiau kaip ir viskas Indijoje – chaotiška, bet kažkokiu paslaptingu būdu veikia.

„Kas čia per gipsas?“

„Kas čia per gipsas? Jūsų šalyje dar tokius naudoja?“, – neslėpdamas juoko klausia daktaras vienoje ligoninėje Sicilijoje. Ir ištreniruotu judesiu mano pasibaisėjimui per visą ligoninės priimamąjį sviedžia manąjį gipsą tiesiai į kampe stovinčią šiukšliadėžę.

O buvo taip: prieš pat kelionę į Siciliją važiuodamas dviračiu atlikau akrobatinį skrydį įlėkęs į duobę, o rezultatas – sutrupintas riešas, operacija, gipsas. Bet ar tai priežastis atsisakyti kelionės į Siciliją? Žinoma, ne. Tik sesuo medikė iškart įspėjo: perrišt žaizdą reikės vietos ligoninėse, o su anglų kalba ten sunkiai pavyks prasisukti. Tad atsispausdinau krūvą lapų su itališku vertimu (vertimo programėlės tada dar nebuvo paplitę): „Man lūžusi ranka, reikia nuimti gipsą, nuvalyti žaidą, ištraukti siūlus“. Dabar galvoju, kad turėjo būti gana komiškas vaizdas: užsienietis turistas, besiblašantis ligoninių koridoriuose (registracijos sistema pasirodė esanti gremėzdiška, biurokratiška, sunkiai įveikiama, teko pasikliauti gydytojų geranoriškumu) su ištiestu lapu, maldaujantis perrišimo.

O išmestą gipsą tada pakeitė kitu, lengvesniu ir modernesniu.

Įvertinimas: biurokratinė sistema išsikerėjusi tarsi aštuonkojis, tačiau visuomet įmanoma rasti kelią į supratingų medikų širdis.

Sausio 22 d.

Ištrauka iš dienoraščio

Salvadore žiemą man įkando 85 metų papūga. Jo vardas Laureto, jis kalba tik tuomet, kai pamato šviesiaplaukę moterį. Papūga visą savaitę žiūrėjo man į akis, valgė gėles ir kalbėjo portugališkai. Visi sakė, kad papūga mane įsimylėjo. Skyniau jam gėles. Šypsojasi, bet neglosčiau. Tik kai pamačiau jo rožinius šūdokus, pasileidau plaukus, pakvipo viskas, pažalavo, ore skraidė raudona plunksna, mano kišenėje išsiritė obuolys. Žiūrėjau į rudas papūgos akis ir man buvo saldu, ir raudona burnoj.

*Akvilė
Žilionytė*

**Rugpjūčio 8,
penktadienis. Šįryt, apie
pusę penkių, į raštinės
mūsų kaimo trobos galą,
vėl beldė genys. Žinoma,
kad jis stukseno ne dėl
muzikos: buvo išgirdęs
rašte triūsiančią
kirvarpą. Žinoma, kad
kirvarpa irgi privalėjo
pajusti, jog jai gresia
mirtinas pavojus. Bet ką ji
galėjo padaryti? Juk jina
neturėjo nė menkiausio
šanso padidinti savo
greitį...**

*Alfonsas
Andriuškevičius*

Ištrauka iš keturiolikos puslapių rašomos dzukiškos poemos apie Mauruką

*Alydas
Valenta*

Ar žinot jūs istoriją apie Maurukų,
tų dzūkiškų sanų arklukų?
Dzūkijos kaimi žmonės nuog mažo jį užaugino,
vasarų vežė šienų,
pavasarij bulves sodzino
ir su poetais draugaut išmokino.
Atvažuoja poetas in kaimų skaicyc poezijos,
atveda šaiminykas arklukų,
turi in kaktų pabučiuot Maurukų,
už tai gauna samanės gurkšnukų.

Insipilk sciklukų,
išgerk už Maurukų
mažų gurkšnukų,
Ciktai negerk kap geria poetai,
visoki giedorai, tepliorai,
o kitųdzien pikci ikipiet pagiroja,
Maurukui tokios zobovos cikrai nepaciktų,
žūrėk, dar kanopu tave pasciktų.
Insipilk sciklukų,
išgerk už Maurukų,
tų cikrų draugų
dzūkiškų arklukų.

Bučiniai

Juos pažino ir jų išsiilgo iš motinos. Bučiuodavo abu skruostus ar ranką kiekvienai su juo supažindintai abejingai moteriai, gerbė viešnamio ritualą, draudžiantį bučiuoti į lūpas; merginos, moterys bučiuodavosi su liežuviu ir stabtelėdavo, sumanosios ir skrupulingosios, pabučiuoti jo lytį. Seilės, karštis ir slydimas, kaip ir turi būti.

Paskiau netikėtai pasirodžiusi nepažįstamoji kirto gedėtojų puslankį: žmonos ir vaikų, raudančių ir kūkčiojančių draugų.

Priėjo drąsiai, ta kalė, ta akiplėša, ir pabučiavo jo kaktos šaltį per karsto kraštą, trijų raukšlių horizontalėj palikdama menkutę karmino raudonos žymę.

Vertė Simonas Bernotas

*Juan Carlos
Onetti*

Viena diena, kai lijo: medžių rankos ir negyvėliai

*Gabija
Kopūstaitė*

Sąstingui atslūgus atsiranda moteris, parduodanti *vintede* Akvilės Žilionytės ir Kęstučio Navako bendratį – „Visi laiškai – žirafos“ – už 1 eurą. Vaškinės dalys susisiečia su moterimi ir bando prisiminti, kurioje pusėje Šeškinė, tada – skrenda šviesėliais ir šešėliais tokiu greičiu, jog jie susimaišo, ir sustoja pamiršusios, kad šiam pasauliui tikrai prastai. Prie bendrabučio laiptinės jau lūkuriuoja rožinė knyga ir ryškiai raudonas braškinis chalatas, kurį, tiesa, saulėje betirpdamos dalys pamato tik vėliau, pasibaigdamos. Pavasario pavergtos jos šypsosi kaip papūgos ir vėl atvirsta kūnu bendratyje. Niūniuojama Viljamo Bleiko eilutė užtvindo vandenais joms ausis ir akikampes, ir tada, kai tylą dar yra prieš riksmą, jų smilkinius išauga po baobabą.

Every Night and every Morn

Some to Misery are born.

Every Morn and every Night

Some are born to Sweet Delight

Stori kamienai ūkia į ausis, ant šakų kabaliuoja mintys apie rievėtą amžinybę, išraižytą runomis, apie tai, kaip noriu baobabus glostyti ir nusinešti į Arklių gatvę. Ten žmonės rusvai geltoni ir prisimerkus primena vieną didelę žirafą arba budistus vienuolius. Štai – nugaudžia gongas sudužus stiklinei ir išsilieja plojimai. Jau įpratau užsimerkti, kai nebrendylos fizikos magistras, pamatę, kad ateinu, ima purtyti už pečių ir rėkti *TEMPUS FUGIT*. Aš ir mano baobabai mieliau prisėstų ant žemės. Paprašau giedrų akių fleitininco, kad mano medelius užliūliuotų – jis netiki Viljamu Bleiku, turbūt netiki ir siaubingai šlykščiu žmogumi, todėl groja lyg upė. Lyg almetų apie amžiną pavasarį. Nejučia šitomis akimis imu pasitikėti labiau, negu rankų grioveliais, ir suprantu ieškosianti jų visą likusį laiką.

Jei iš šio kontakto ir gimtų heterokosminė abėcėlė, raidės imtų jungtis tik į sąlyčio žodžius. Prisiekiu, neegzistuoju ir tikimybės. Sakykime, fantazija su tikimybe niekada neprasilenkia, akiniai yra rožiniai su širdelėmis vietoj įprastų ovalų:

1. Vilniaus gatvėje tyrantis troškus šlapimo ir vėmalų kvapas pirmąjį rytą po savaitgalio dingo – dėmės ant asfalto yra saulytės, pasišiaušę benamiai ištinusiomis pėdomis man mojuoja ir šypsosi – čia gi jie taip sukūrė.
2. Siūbuojantis snūdurys atnešė akvariumą, o jame – dialogą. Šakotos rankos graibosi kišenių, kuriose tuščia, nes tabakas baigėsi, o „Visi laiškai – žirafos“ ten netelpa.
3. Lyja ant pakaušio, su baobabais jau laikomės už rankų, bet dar galime medituoti.
4. Kramto pejotlį Kramto pejotlį Kramto pejotlį Kvaitulinį pejotlį kramto ir aiži, i-ir intensyviai medituoja (tai virsta noru plaukti arba tapti lašu).
5. Kanoja ir santuoka, žiedai ir ženklai; (pasaugok visus tuos bučkius venerai) mano galva nėra akmuo, mano galva yra kopūstas.
6. Saldus malonumas.

Aš labai noriu gimti rytoj – kanojos liūliavimas be galo primena giedras akis.

Slėpynės

nuo to laiko kai ji išsikraustė
praėjo beveik metai
o vis dar nerandu laiko
susitvarkyti buto

na nesu netvarkingas
tiesiog niekaip nesugalvoju
kaip derėtų užpildyti
atsiradusias tuščias erdves
tuščius stalčius ir lentynas spintoje
pakabas nuo kurių dar atsiduoda
kabėjusių suknelių kvapais
palangės bešilginčias
vazonų su gėlėmis

(tiesa kartais ji dar užsuka
palieti vienos
likusios monsteros
ir jos lapelio-vaikelio
netiki kad nepamiršiu)

jai išėjus atsirado daug
vietos ir laisvės rinktis
tačiau taip ir nenusprendžiu
kaip klasifikuoti šią laisvę

būna pasislepiu tuščioje
miegamą spintoje
(mano daiktai vis dar
sugrūsti kitoje)

ir imu įsivaizduoti
kad tie metai be jos
tik slėpynės
ir anksčiau ar vėliau
būsi surastas

2023 birželis

Saulius
Vasiliauskas

Ar kentėsi už mane?

Neaiškaus plauko didėdas, turintis akivaizdžių problemų su
valstybinėmis institucijomis.

Likęs antrus ir trečius metus gatvės mokykloje, į gyvenimą
įstumtas netikėto nušvitimo įjungus namie elektrą.

Galėsiantis aprūpinti pačiais sėkmingiausiai į grabą
vedančiais užmojais. Save laiko aukščiau moralės kompasu.

Nusipelnęs Bambalų kaimo garbės gyventojas, patekęs į
kaimą per giminytės ryšius.

Po trečio gaisro išmokęs naudotis degtukais.

Ieško sau žmonos. Reikalavimai:

Baigusi automechanikos kursų

Turinti problemų arba polinkį jų ieškoti

Maišo kairę su dešine

Simpatizuoja radikalioms santvarkoms

Optimalu jei kvėpuoja bet galima tartis

Susisiekti pamanoma pašto karveliais, nes jie praėję
mokymus ir nebendradarbiauja su valstybės aparatu.

Jovaras
Kelpšas

Įėjo Milda

Laurynas
Katkus

Įėjo Milda. Jos eiseną būtų atpažinęs didžiausioj minioj: lėta, lėtai krypuojanti į šalis, bet ne pabrėžtina kaip manekenės, o natūrali, truputį apsunkusi, juo labiau dabartinėj jos būklėj. Kaip antis, sakydavo sau, – ne kartą vežiodamas sūnų parke matė ją krypuojančią voros priekyje; ir kitas firminis jos judesys – kai kalbėdama ji stabtelėdavo ir imdavo ieškoti tinkamo žodžio, ir supurtydavo plaštakas taip energingai, kad nebesimatydavo pirštų, – primindavo skristi susiruošusią, sparnais tvenkinio vandenį plakančią paukštę.

Milda atsargiai prasispraudė pro tarpą tarp šaldytuvo ir stalo. Garbiniuotas plaukų kuodas styrojo į visas puses, o pro naktinius prasišvietė standus nėsčiosios pilvas. Tai ką, bus dvynukai, erzindavo ją Strikeris, o ji atšaudavo – baik tu, neįsivaizduoji, kaip užsiknistum su dviem iš karto! Visu kuo rodydama, kokia ji dar mieguista, paklausė, kaip reikalai su kava, o kai jis pasakė tuoj padarysiąs, nusišypsojo ir nutęsė: „liuuuks!“.

Strikeris sutaisė kavinuką ir pastatė jį ant viryklės. Milda tuo tarpu atidarė šaldytuvą ir dar kartą išvinguriavo: kur mano sviestukas, kur mano duonytė?

Šiandien iš lovos ji akivaizdžiai išlipo ta koja. Strikeris pamėgino pataikyti į toną, perkurdamas seną šlagerį: „Aš tavo sviestukas, tu mano duonytė! – į ką ji, – aš tavo bandelė, tu mano dešrelė!“

Nežiūrėdami vienas į kitą abudu pakriženo. Strikeris vis pagalvodavo, kaip su tokiu humoro jausmu ji gyveno pas vienuoles, kur jaunystėj buvo atsidūrusi, ir kartą jos paklausė. Ji rimtai atsakė, jog, žinok, normaliai. Man tada svarbūs buvo kiti dalykai. Ir Strikeris, nors indi-

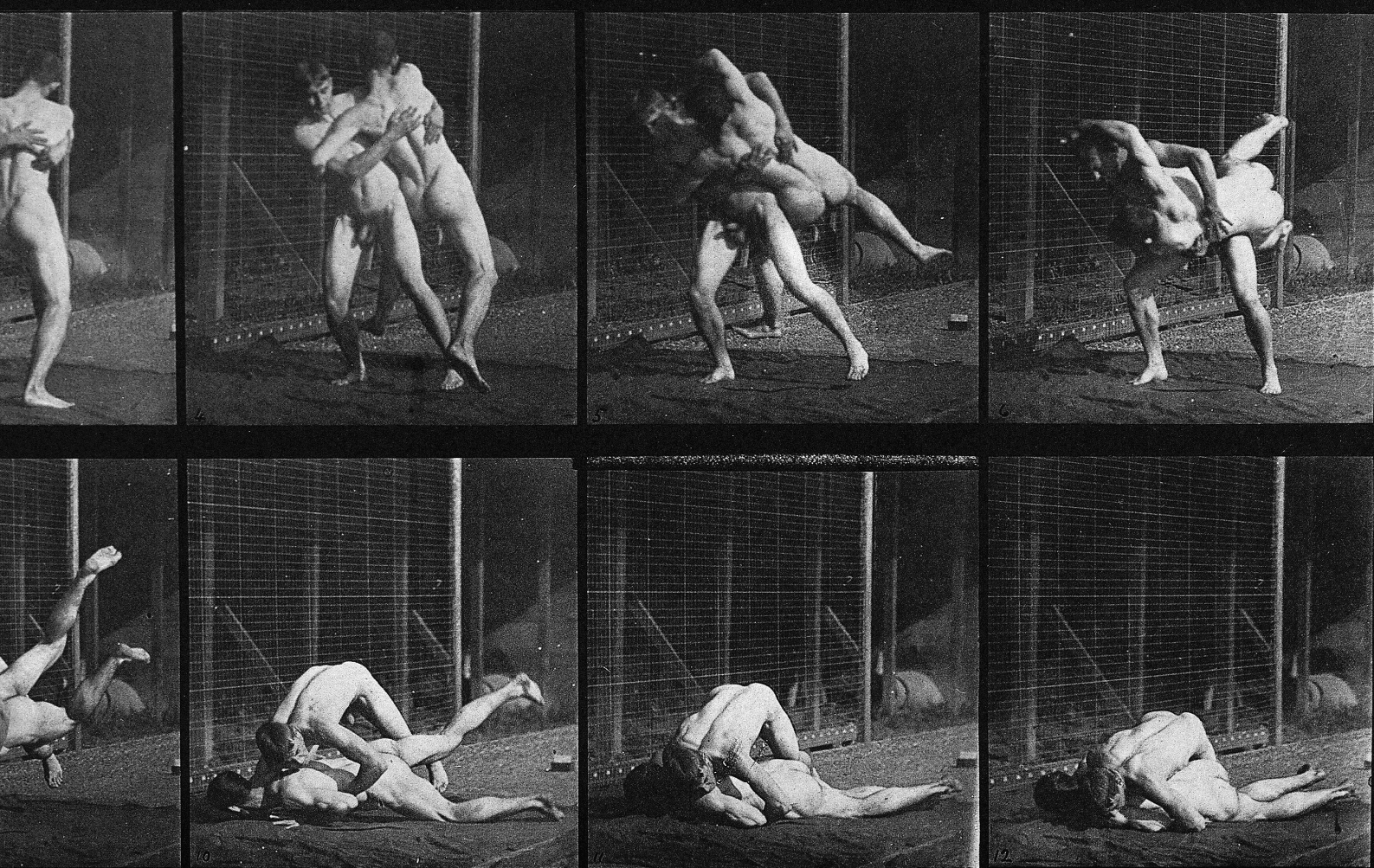
ferentas, padėkojo Dievui, kad nepadarė jos šventeiva, nes dviprasmiškų juokelių pomėgis laikė juos poroj, ko gero, labiau nei žiedai ir santuokos liudijimas.

Šiaip viešumoje ji laikydavosi kukliai: nemėgo dažytis, ryškiai rengtis, apskritai būti dėmesio centre. Per visą tą laiką saloje taip ir nepradėjo laisvai šnekėti angliškai. Suprasti suprato, kartais ir Strikeriui išversdavo – bet kur tik įmanoma, mėgindavo išsisukti nuo šnekėjimo, kaip priežastį nurodydama mokyklos anglistę, įvariusią kompleksą dėl gramatikos.

Užtat namie iškrėsdavo tokių rokenrolų, kad laikykis. Strikeris negalėjo pamiršti, kaip anąkart atėjo iš vonios ir ėmė šokti pagal radijo transliuojamą ga-balą. Buvo nuoga, tik su rankšluosčio turbanu ir su jo raudonais batais, į kuriuos pakeliui įsispyrė. Šoko nutaisiusi miną, kuri reiškė maždaug, „ką noriu, tą darau, manęs nekaso“ – bet matėsi, kad laukia reakcijos. Žinoma, Strikeriui tas buvo labai labai. Dėl per didelio apavo pirmiausia į galvą atėjo: klounas. Bet kuo aukščiau batų, tuo rimčiau; juo labiau, kad šoko pagal visus klubinius kanonus, ištiestomis, pasukui sulenktomis rankomis piešdama dailius apskritimus. Jautėsi net šiek tiek suglumęs – toks netikėtas, nieko nepaisantis buvo šitas energijos pliūpsnis.

Atsiliepdama į muziką, kur įstojų pučiamieji, Milda šelmiškai sudėjo plaštakas į kumštį ir ėmė vaizduoti grojanti trimitu. Staiga jos pilvas vienoj vietoj įdubo, kitoj išsikišo, ir Strikeris aiktelėjo pamatęs, kad šoka ne tik ji, bet ir kūdikis.

Tik tada Mildos veide atsirado drovi išraiška, ji prisidengė krūtis ir nusisuko.

mes fotografuojamės
nuokrypis
smelkiasi
mūsų kaklais prakaitu
tavo plaukai įsilieja į mano

krypstame
slaptavietėn
tavo galva jau primena mano galvą
tavo purvas
manąjį

pasaulyje mes esame
kryptis
į vis dar draudžiamą zoną
rezganti audinį
mūsų prasegtuose marškiniuose

krypstame
slaptavietėn
liečiame vienas kito
matomiausią paviršių
bangas mūsų plaukuose

tavo galva jau primena mano galvą
du blyksniai
nutvieskia
mūsų slaptą
nukrypimą

vi fotograferar oss
lutande
går över
våra svettiga halsar
gömmer ditt hår som övergår i mitt

lutar
in i en gömd plats
ditt huvud liknar mitt huvud nu
din smuts
och min

vi är i världen
en lutning
mot en ännu skyddad zon
i våra uppknäppta skjortor
arbetar ett tyg

lutar
in i en gömd plats
vidrör varandras
synligaste yta
en våg genom ditt hår och mitt

ditt huvud liknar mitt huvud
nu
två blixtrar
slår ner
i vår hemliga
lutning

gyris
vestuviam
tortui!

vestuvinis tortas švelniai

slido jaunuosios stemples

baltas kremas ir saldainiai

skautus ir saldainius

nelg intelektu dirbtinio

korėtas medus

kopūstai ir saldainiai

grausinėjimas vestuvių

linkėjimams iš chatGPT

ar jaunikiui blizgioji

sakytum vasarą depiliuota

kakta

o gal

piršlio pakibus saikingai

plaukuota barzda tenai

kur žemiau

it baltoji vestuvių dėmė

šitas tortas skalsiai saldus

ant suknelės užtikrė baltos

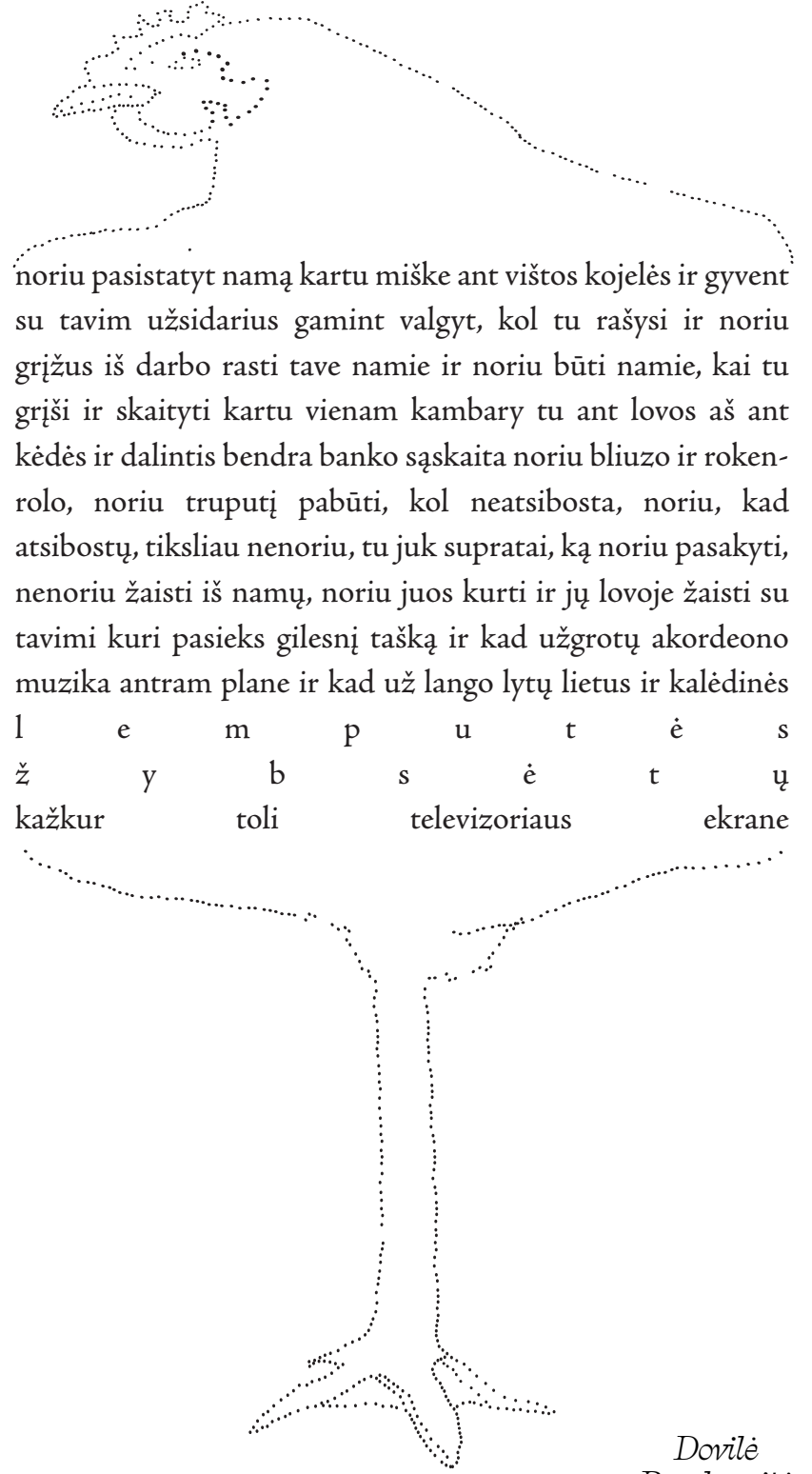
šių vestuvių baltajam tone

lyg gyvybinis organas

šventės svečių burnose

pagyrimo ištirpės sulauks

Fonas
Menulis

noriu pasistatyt namą kartu miške ant vištos kojelės ir gyvent su tavim užsidarius gamint valgyt, kol tu rašysi ir noriu grįžus iš darbo rasti tave namie ir noriu būti namie, kai tu grįši ir skaityti kartu vienam kambary tu ant lovos aš ant kėdės ir dalintis bendra banko sąskaita noriu bliuzo ir roken- rolo, noriu truputį pabūti, kol neatsibosta, noriu, kad atsibostų, tiksliau nenoriu, tu juk supratai, ką noriu pasakyti, nenoriu žaisti iš namų, noriu juos kurti ir jų lovoje žaisti su tavimi kuri pasieks gilesnį tašką ir kad užgrotų akordeono muzika antram plane ir kad už lango lytų lietus ir kalėdinės l e m p u t e s ž y b s e t ū kažkur toli televizoriaus ekrane

Dovilė
Bagdonaitė

Autoportretas

Ispėk

Ir palikau aš miegančią mažytę
Ir darbo vietoje atsiradau
Iš ten toli girdėt gerai matyti
Taip vieną paslaptį aš supratau

Kurios aš negaliu jums patikėti
O tai dar žurnalistai sužinos
Ir pripildys man tokią etiketę
Kad man iš gėdos skruostai suliepsnos

Taip gyvenu aš iš literatūros
Kada jie klausia atsakau ašai
Esu toks fainas priemiesčio bachūras
Man šiam pasauli meilės per mažai

Taip būdavo anksčiau dabar gi kitas
Jau ne pasaulio centras aš esu
Nebegeriu degtinės aš tai mitas
Kas taip pasako duodu tam ausų

Dabar kai metų pabaiga artėja
Drįstu pareikšti buvo jie geri
Pakvimpa rožėm kai paleidžiu vėją
Neveltui ši gėlė populiari

Danguj saulutė šviečia mėnuo jaunas
Einu aš dar išgert šiek tiek kavos
Nerimsta mano gimtas miestas Kaunas
Ir nežinia ką jis dar sugalvos

*Gintaras
Patackas*

Ispėk, kaip veikia kvepalai.
Afrodiziakas? Neįspėjai.
Radausko tuoj sulėks kepėjai,
Kad viskas vyksta atbulai.

Bazilikais kvepės ožka,
Padvelks delfinai šalavijais,
Kad uodas ambros nebebijo,
Geluony slėpdamas kažką.

Eukaliptu kvepės namai.
Bergamote net begemotas,
O natą bazinę žemai
Laikys pušynas apšarmotas.

Vanilė jautin įsimes,
O apelsinmedžio aliejum
Bus Baltija jau išsiliejus,
Kai eisim maudytis jon mes.

Kaip ambra tuoj suskambs dombra,
O meilė mūsų – tai imbieras –
Pralėks kaip kumeliukas bėras,
Kad net, atrodis, jo nėra.

Pasikvėpink, ir tuoj pakis
Pasaulis, į tavo pažvelgęs,
Kad tu atvertumei jo velkę
Ir jo pamiltumei akis.

*Tautvyda
Marcinkevičiūtė*

Meldžiuos už jus

Liliana
Colanzi

Jie buvo girti, kai jis tai pasiūlė. Nuvažiuoti į kaimo parapiją ir paprašyti kunigo juos sutuokti, tada grįžti į Guan Zhou ir toliau gerti, lyg niekur nieko. Jai tai pasirodė linksmiausia idėja pasaulyje.

- Pala, – tarė ji, vos nenusmigdama ant savo rankos. – Pirma baigsiu šitą alų.

Musės zujo aplink ant stalo sukrautas tuščių butelių krūva. Tadien jie nenuėjo į universitetą. Nenuėjo ir vakar. Jie šventė; jis ką tik grįžo iš mėnesio trukmės kelionės autobusu po visą šalį kartu su savo vaikystės draugais, Uzi ir Serchiju. Papasakojo jai, kas nutiko: kelionės pabaigoje išseko santaupos ir jam teko parduoti savo daiktus – miegmaišį, kuprinę, „Victorinox“ peilį, – kad galėtų įsigyti bilietą atgal. Neliko kito pasirinkimo, kaip tik miegoti be striukės autobuse ant grindų, drebant nuo šalčio. Jis net paprašė vienos čolos prisidengti jos sijono klostėmis. Moteris pasipiktinus neleido.

Jai jo istorijos kėlė daug juoko. Grotuve skambėjo „Meldžiuos už jus“: jie sumetė į aparatą pakankamai monetų, kad visą popietę grotų tik mėgstamas dainas. Jis tarsi netyčia uždėjo ranką ant jos šlaunies. Abu buvo neištikimi ir tai suprato, bet tuo metu tai neturėjo reikšmės. Dar bus laiko ištaisyti klaidas.

Jie nusprendė važiuoti keliu į La Guardia metę monetą. Anksčiau niekada pro ten nevažiuodavo. Pakeliui sustojo nusipirkti dar alaus; jis sumokėjo. Jie susiginčijo dėl radijo.

- Trukdai man vairuoti, – pareiškė jis. – Susidursime.

Pamatęs vyriškį, stovintį kelio pakraštyje, sustojo jo paimti.

- Tu išprotėjai, – subjurus pasipiktino ji.
- Šiandien aš, rytoj man. Kelio taisyklė.
- Kvailys. Nenoriu apsimetinėti gerąja samariete.

Jis pasilenkė ją pabučiuoti. Glostydamas jos galvą, timpltelėjo už plaukų. Ji jam įkando.

- Kur traukiate? – paklausė vyras prie langelio. Jo draubūžiai buvo tepaluoti, tarsi ką tik būtų išlindęs iš po automobilio.
- Tuoktis, – atsakė ji, gurkštelėdama alaus iš skardinės.

Vyras juos nužvelgė.

- Lipkite, – liepė jis. – Pavešime.

Vyras buvo taksistas. Jo automobilis sugedo, todėl paprašė nuvežti iki degalinės. Jie pasiūlė jam skardinę alaus ir jis tylėjo visas likusias dvidešimt minučių. Prieš išlipdamas norėjo sumokėti, bet jie atsisakė.

- Melskitės už mus, – sušuko ji, mojuodama ranka pro langą, kol vyras tapo tašku tolumoje.
- Kvaiša, – nusijuokė jis. – Juk tu netikinti.
- Na ir kas.

Jie pravažiavo kelis kaimelius. Pakelėse žydėjo plastikinių vainikų kryžiai. Šviesa įgavo oranžinį atspalvį – artėjo vakaras. Ji padavė jam dar vieną skardinę alaus. Pasimylėję niekada nepasilikdavo nakvoti kartu. Ji visada skubėdavo susirinkti savo daiktus ir auštant grįždavo į motinos namus, važiuodama zigzagai su ankstyvo rytmečio vėjeliu, leisdama muziką visu garsu, kad neužsnūstų nuo nuovargio ir girtumo. Ji nenorėjo priprasti pabusti šalia jo. Mūsų santykiai be ateities, – manė ji.

- Kalės vaikas! – staiga sušuko jis, mėgindamas išvengti šuns, iššokusio į kelio vidurį. Senojo Ford Fiesta ratai slystelėjo, o ji kakta trenkėsi į lango kraštą. Automobilis sustojo skersai kelio, tarsi vabzdys, pasimetęs saulėkaitoj. Ji patrynė galvą; išskyrus išgaštį, atrodė, kad nieko rimto nenutiko. Jis su pasibjaurėjimu pažvelgė į ant sėdynių išsiliejusį alų.
- Tu jį partrenkei, – pasipiktino ji.
- Neturiu žalio supratimo, – atsakė jis, dar apsvaigęs nuo manevro.
- Aš girdėjau. Tu jį partrenkei. Tu jį nužudei.

Iš Ford Fiesta galo pasigirdo duslus kauksmas.

- Šuo! – nervingai šūktelėjo ji.

- Neketinu lipti ir tikrinti, – atkirto jis ir atbulom pavažiavo iš priešpriešinės kelio juostos. Automobilis sutirtėjo pervaziuodamas gyvūną.
- Oooi! – suspiegė ji, užsidengdama ausis.
- Taip geriau. Jo kančios baigėsi.
- Koks siaubas, – ištarė ji.

Jis nubraukė alų nuo drabužių ir pagarsino radiją. Ji sėdėjo nejudėdama, suveltai plaukais po staigaus judesio.

- Nedaug trūko, – tarė jis ir atsidarė dar vieną skardinę alaus. – Žmonės kartais net miršta per tokius susidūrimus.

Ji tylėjo. Jis suprato, kad kažkas ne taip, tik pravažiavęs keletą kilometrų, kai atsisuko pasikalbėti su ja ir pastebėjo, kad ji verkia.

- O dabar kas? – paklausė jis, staigiai stabdydamas.
- Nieko neišeis. Noriu išlipti.
- O ką aš padariau?
- Palik mane ramybėje.

Jis išlipo ir atsirėmė į dureles. Prisidėgė cigaretę. Nežinojo, kur jie. Kelias driekėsi be galo. Juto nuovargį ir nuobodulį.

- Išlipk, – tarė jis.

Ji delnu nusibraukė ašaras.

- Nebesituoksime? – paklausė.
- Kitą kartą, – atsakė jis, tramdydamas susierzinimą.

Analijs išlipo, trenkė durelėmis ir patraukė asfaltuotu keliu saulėlydžio link. Diegas užvedė variklį ir pasuko į miestą. Laukė ilgas kelias. Ji atsisuko ir sviedė alaus skardinę. Nepataikė. Laimei, kišenėje turėjo discmaną; šį kartą nežinojo, kiek truks kelionė namo.

Namų kvepėjimas

Pirma naktis džiunglėse
nėra vietos pėdoms tarp lapų šešėlių
kvėpteli tyliai – bijodamas išsiduoti
šiame take nežinojimo

Driežai ilsis langinėse
lipnumu glausdami žvilgsnį
nakties pavėsiu užsikloję
pastebėti nerimsta

Irstaisi žodžių valtimi
nepažįstamos santakos opiume
nuo žvėrių vidinių
atsimuši aidu

Kokia susitikt tikimybė
rankas užėmus žolių narstymu
pakeliui į džiunglių trobelę
kurioje užgesusios šviesos

neišplauki mano bonita
buvau kandi jūros kiaulytė
durų trenksmas mane supurtė
tu mano balsas tu mano klausas
meldžiu sugrįžki

tau visos gėlės tau visi apelsinai
mano prisilietimas lašas prieš tave
tu vandenynas

prakeikta mano burna
prakeiktos akys
meldžiu ištiesk delną
krisiu lyg moneta

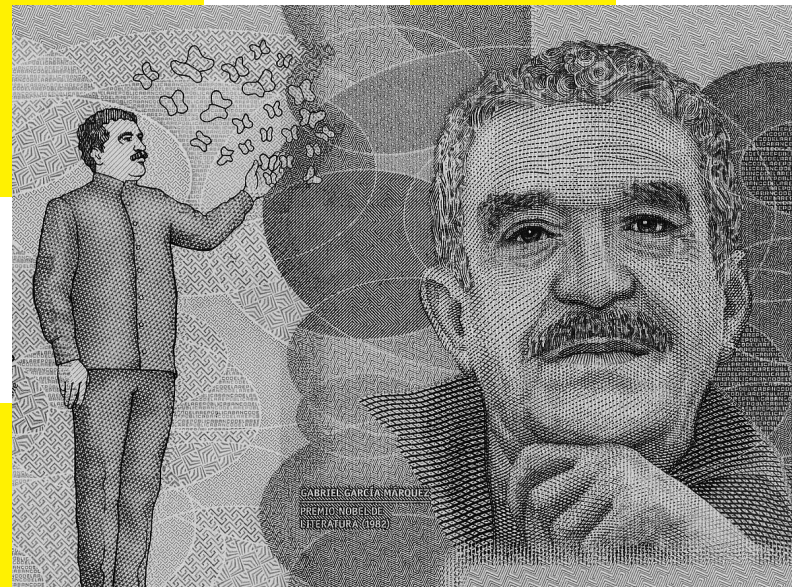
prisiekiu Santa Muerte
būsiu tavo oras tavo sala
tik vieną kartą
ir neskaičiuok kiek dar kartų
bučiuoki mane

mes būsim laimingi aštuonkojai
laukinės katės miškai amazonės
skaniausia gvakamolė visam rajone
kas tik nori būsim
tik leiski kartot tavo vardą

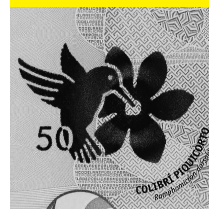
mano žodžiai
šoka iki tavo dailiųjų ausų
nejaugi tu kitam balkone
o peperoni
mano širdis išdeginta
ajajajajajaj
staugsiu kol mudviejų kaulai
susikibs po žeme
o tu balkone saugokis
mano daina galanda ašmenis
aj la la la

*Uršulė
Toleikytė*

Se
re
ña
da

Šimtas metų
kasdien, per
15 min.lt
Archangelas
Markezas iš
Kolumbijos
rekomenduoja.

Dalybos

Mylėti galima
Ir nuo žemės
Paimant savo vyrui
Maisto į nasrus.

*Remigijus
Jašinskas*

Kolosalus jausmas

Angelė palydėjo kleboną iki svetainės ir išėjo į virtuvėlę kaisti vandens. Kai grįžo, kunigas vartė knygą, kurią ji prieš pat jam ateinant skaitė. Susidomėjęs ir kiek susirūpinęs jis vartė puslapius ir vietomis atidžiai skaitė, kas parašyta. Angelė stovėjo svetainės prieangyje laikydama padėklą su arbatinuku, dviem puodeliais ir cukrine, nedrįsdama nutraukti susikaupimo scenos. Ji prisiminė dieną, kai stojo mokytis muzikos pedagogikos į konservatoriją ir būsimas jos kurso vadovas vartė jos dešimtos klasės pažymių knygelę, vertindamas kiekvieną puslapį. Jausmas buvo kolosalus.

Mykolas
Kimtyš

Darbuotis pradeda žioplis
Vagele vėrcia žiobris
Šypsotis pradeda žioplis
Vynuogę laiko žiogris

Virš medelių styro elnio ragai
Sakome – sudžiūvęs medis
Sapne pasirodo apnuoginta širdis
Sakome – beprotybė.

Juras
Eidukas

Plaukimas iš pieno arba apie ištroškusią elnę

Vanduo per žąsis,
per devynias marias
bálta puta –
nebe vanduo, o pienas
per įkaitusius kubilus,
karalių pečius –
valdovai miršta –
kas trečias brolis juos pakeičia –

išlaka paplavas gatvėj
šunys ir katės
ir tęsias –
ir teka –
ir tęsiasi –
kas tu
ir kaip tave man surasti?

*Kornelija
Mikalauskaitė*

Iš gyvačių giesmių ir šnibždesių

- Labukas!
- Oi, labukas!
- Kokia tu graži!
- O kokia tu gera!
- Oi, ačiū!
- Nėra už ką!
- Tu taip gerai pašnekėjai!
- O tu taip gražiai pagalvojai!
- Negali būti.
- Gali!
- Kokios tavo lūpytės!
- O kokie tavo skruostukai!
- Tu tikra intelektualė!
- O tu – snobė. Geraja prasme!
- Oi, kaip šmaikščiai čia pasakei!
- Bet turi gerą humoro jausmą! Taip puikiai supratai!

Prieina trečias subjektas.

- Tss, tss, tss!
- Taip, taip, taip!
Po kurio laiko gyvatės viena kitai išlaižo
papilves. Tuomet saldžiai išsibučiuoja
ir meiliai apsikandžioja. Apsižnaibo ir
pasimyluoja. Viena visas kitas pavaišina
kreminiais pyragaičiais. Dar kita – baltomis
pelytėmis. Kažkuri tik aikčioja ir nebežino
kur dėtis iš tokio mielaširdingumo ir
kilnumo. Neilgai trukus visos sutartinai
išvemiamos nuodus. Ištvėringiausios išlieka.
Silpnesnės palieka areną šliauždamos savo
pilvais. Pačias silpniausias apspangusiais
ir apgaišusiais išneša iš akvariumo (aidint
audringiems aplodismentams).

*Vidas
Poškus*

Body mirrors on the (yellow riso) water. Artwork by Evaldas Bubinas aka Hermandrowning

Sužadėtuwės

naktis yra juoda žiemos gyvatė
ir kai ji baigiasi
pjauna palapinės sieną
raudoni trikampiai šešėliai
smailiu galu.

baltas purus yra sniegas
prieš užeidama nusipurtai batus
nukapsi
gyvulėlio kraujas.

ir čia spalva nebėra svarbi
tik smulkūs taškiukai
susigeria gilyn
ir užkreša.

sprangūs milteliai
nusėda ant audinių.
Radžio merginoms laikrodžių gamyklose
iš burnų sunkdavosi juodas kraujas,
o oda tamsoje žėrėdavo
mažais dygiais deimančiukais.

pasakų fėjų dulkės,
kurias tepdavome po akimis
šešiolikos –
blizgučiai išsisklaido
tarp oro ir rūko
lašelių.

žybsi žiedo akmuo,
ant bevardžio piršto –
sužadėtuwės yra arčiau mirties
ir panašesnės į tikrą
pažadą nenumirti.

juoda gyvatė, ryjanti savo uodegą,
yra žiemos žiedas.

jis susigeria, susigeria į sniegą
prieš nusipurtant
batus
ir blizgučiai išsisklaido
tarp oro ir rūko
lašelių.

*Verdenė Monika
Valkiūnaitė*

Maloni atskirtis

Staiga vienatvė ją apdovanoja savo buvimu peržengus
vėlyvo pavasario žaluma sudygsniuotą ribą tarp dviračių
tako ir nuožulnios betoninės krantinės, panašiai kaip keltui iš
Klaipėdos švartuojantis Kuršių nerijos pusėje išsitiesia pečiai,
širdies plakimas nurimsta, darosi lengviau kvėpuoti, o nugarą
jėmus į vos pastebimą slenkstį tarp marių ir miestelio, visas
priešakinis pasaulis – tirpstanti dangaus ir marių mėlynė –
tampa vieninteliu troškimu, gi ten sėdintis žmogus visuomet
atrodo neatsiejamas nuo peizažo, neveikiamas jokių išorės
veiksnių, ir dviračių stabdžiai cypia jiems lėtinant greitį,
mechaninių žirgų palydovai klega tarpusavyje, pėstieji laužo
taisykles, rizikuodami gyvybėmis, galiausiai už nugaros
plytintys garsai ir vaizdiniai palieka sėdinčiosios sąmonę, o
visai šalia slenksčio, kuris saugo nuo išorės pasaulio, stovi
vyras, savo švelniai papilkėjusius plaukus surišęs į kaselę,
plaukų jam atseikėta kukliai, galvą dengia tamsi kepurė su
snapeliu, rankose laiko virvę, kuria pririštas žilstelėjęs šuo.

*Kristina
Tamelytė*

Skalbimo milteliai
Tirpsta greičiau nei numatyta
Etiketėse siūlai atsipalaiduoja
Gali prakišti pirštus pro juos
Pajusti ertmę
Jei lenda gali įkišti ir daugiau pirštų
Etiketės tik maža dalis to
Ką patiria mūsų skalbiniai
Dar yra tavo drėgmė
Mano drėgmė
Vanduo ir skalbimo milteliai juos plauna plauna
Kiek galima plauti?
Dešimt dvidešimt minučių
Sukasi trinasi lenda užlenda
Visą valandą įsivaizduok visą valandą
Mano liemenė kuria buvau apsivilkęs per darbo
Naujus
Tavęs ten nebuvo
Ir tavo liemenė visą savaitę neliesta neatsegta mano
pirštų
Kai važiavai prie kažkokio ežero ir vaikščiojai su
šunimi aplinkui
Aplink be manęs
Aplink be manęs
Aplink be manęs
Aplink be manęs
Aplink be manęs
Aplink be manęs
Aplink be manęs
.....
1000 apsisukimų per minutę greičiu
Išgręžia
Jie sukimba
Taip sukimba –
Gal tas gniutulas ir yra meilė
Ką gali
Ką gali
Ką gali
Žinot

Tavo
skalbiniai
ir mano
skalbiniai

Gyveno tūkstantis senukų
Dviem patiko slyvos
Trims vyšnios
Penkiems serbentai
Vienam agrastai
Aštuoniems braškės
O likusiems niekas nepatiko

*Darius
Jurevičius*

*Algimantas Barokas
Černiauskas*

Žuvis

ir mes sugrižome.
gulime ant lovos.

ji piešia ant viltės senų
piešinių, kuriuos paliko
jos tėvas, kai kraustė
namus. Vėl tie namai.
Vėl greitai kraustyti.
mano dulkių siurblys
pas seną šeimininkę
antakalnyje. jau
tris mėnesius stovi
svetainėje už didelio
fikuso. aš vis žadu
pasiimti ir vis pamirštu,
bet dabar gi

toks metas – užmiršti.

Nojus
Saulytis

Einėgano Sermenys

I Kn., 7 sk.; IV lietuviška ištrauka

Šėmas yra tokia Šėmuso santrumpa, kaip Džemas juokaujama Jokūbo. Vis dar tebe pasiekiami keletas užsispyrusių, kurie drįsta teigti, kad nuo ankstyviausių žinomų laikų jis buvo gerbtinos kilties (jis buvo Ragonaro Blaubarbo ir Horrido Hejervairo genealogijų įstatymo neginamas, o kapitono gerbiamojo ir šventojo misterio Bbairdvudo de Tropo Bloggo žmonos pusės giminė buvo tarp pačių tolimiausių jo giminaičių), bet kiekvienas doras ir geros širdies žmogus, kokių šioje žemėje sutiksime per dieną, žino, kad jo gyvenimas neatlaikys, būdamas aprašytas juodu ant balto. Sudedant kartu tiesą ir netiesą, gali būti gauta momentinė nuotrauka, į ką tas hibridas tikrai iš pažiūros panašus.

Šėmo kūno išvaizda, taip atrodo, talpino savyje makulės skliutą, aštuoniukės pavidalo išdaigia akį, pilną nosį, vieną užtirpusią ranką virš užraito, keturiasdešimt du plaukai nuo jo nukarūnuoja, aštuoniolika ligi pašaipios lūpos, žuvis ūselių trio prie mekekė smakro (sėjėjo sūnus), blogas petys aukštesnis už sveikąjį, pastatytos ausys, dirbtinis liežuvis su natūralia garantštimi, nė pėdos tuo pačiu taku, pilna sauja nykščių, aklas pilvas, kurčia širdis, palaidos kepenys, dvi penktosios dviejų sėdmenų, vienas paaugliškas lėtinis uretritas – averdepoizinis jam, toks manroot visokio blogio, lašikeltės plonaodė, unguriakraujas šaltuose jo kojų pirštuose, pūslė tristendė, tiek daug, kad jaunas ponaitis Šymis per savo patį pirmąjį pasirodymą pačiu proto istorijos apyaušriu, matydamas save tokį ir tokį, kai žaidė su dagiažodžiais jų sodo medelyne, Griefotrofiu, at Phig Street 1.1.1, Shuvlin, Old Hoeland (ar mes dabar nesilaikysime susitarimo dėl sounds, pillings and sense? ar mes dabar už anas ir anas? ar mes už taškus iki aštuonių ir kokios liretos? už dvylika atspėtų vienas bobas? už keturis testerius vienas groutas? nė už koki dinarą! nė už džou!) diktavo visiems savo nedideliems brethron and sweestureens pirmutinę visatos mįslę: klausdamas, kada žmogus yra nė vyras?: liepdamas jiems neskubėkite, yungfries, ir palaukite, kol baigsis potvynis (nes nuo pirmosios jo dienos buvo dvi savaitės), ir pasiūlydamas kaipo prizą karčiasaldį krabą, dovanėlę iš praeities, kadangi jų žalvario amžius buvo dar neišgalvotas, laimėtoju.

Iš paties Joyce'o sukurto „nakties kalbos“,
kuria beletristikos tyrėjai vadina *Eurish*.
Vertė Jeronimas Brazaitis

James
Joyce

toks manroot visokio blogio – orig. a manroot of all evil; manroot
knis; sl. penis; R. M.:
„I Tim 6:10. the love of money is the root of all evil“ – „1 Tim 6, 10
š graikų kalbos vertė knis. (Cesovskis) valiautaias.
„W. Pery Origin of Manroot 152. „Manroot“
lašikeltės pūslė tristendė. R. M.: „Manroot“ saln
rus išnešiu.
pūslė tristendė. R. M.: „Manroot“ išn
et Šoras (išnėmimo) „Manroot“ (sugera kada r
li-“, paprastai vadinamas „Manroot“
jis prašovė. R. M.: „Manroot“
R. M.) – „Manroot“
asakojime „Manroot“
isingtoju „Manroot“

Pasimatymas

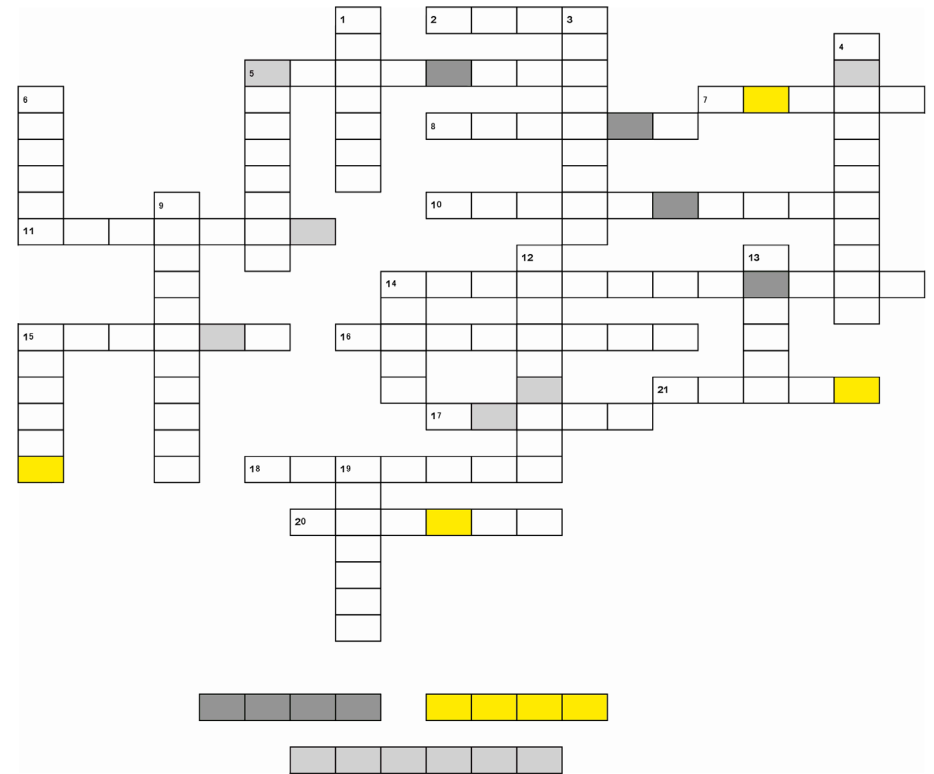
Alina
Borzenkaitė

Vainikas pavirto kilpa,
ji apvyniojo valtį.

Jūreivi, tavo uostas nukvakęs,
tavo gaublys per senas,
ši jūra beveik išnyko.

Aš – jos paskutinė dvasia,
o tu – paskutinis tironiško tėvo tironas sūnus.
Siuvėjo dukra nusipelnė,
kad neparplauktum.

Vestuves teko atšaukti.
Visi N šeimos vyrai dingo jūroje.

Horizontaliai:

2. Répondez s'il vous plaît.
5. Koks daiktas Liškiavoje supiršliavo M. K. Čiurlionio tėvus?
7. Knygas „Fiesta“, „Atsisveikinimas su ginklais“, „Senis ir jūra“ Hemingway'us parašė turėdamas vis kitą...
8. Duona ir...
10. Vestuvių rauda kitaip.
11. Sužadėtuvių žieduose naudojamas mineralas, kurio kietumas pagal Moso skalę – 9.
14. Koks šnekos aktas pagal J. Searl'ą yra pasakymas „Skelbiu jus vyru ir žmona“?
15. Kuo po vestuvių I. Dumbrytės romane „Šaltienos bistro“ pavirto Šachla?
16. Kurios rašytojos kūrinuose neigiamai vaizduojama santuoka iš išskaičiavimo?
17. Su povestuvinėmis kelionėmis siejama medžiaga.
18. Vyras, kuris vesdamas eina gyventi į žmonos namus (ūkį).
20. Kuo XIV-XV a. dokumentuose skyrėsi vyro ir moters pavardės?
21. „... valdovas“.

Vertikaliai:

1. Per vestuves kariamas...
3. Vienas iš santuokos sakramento simbolių.
4. „Vestuvių marš“ kompozitorius Feliksas...
5. Įsimylėjėliai J. Jarmuscho filme „išgyvena tik mylintys“.
6. Kraištis Dzūkijoje.
9. ... pamergė
12. Kuriam Lietuvos krašte anksčiausiai įvesta civilinė santuoka?
13. Kur susituokė V. Mykolaitis-Putinas?
14. C. Alliot romanais „Vestuvių ...“
15. Kas sugrovė G. Flober'to romano veikėjos ponios Bovari santuoką?
19. Gegutis kukuoja, o gegutė...

Agnetė ir Martynas
Pumpučiai

Santuokinio lizdo sukėjai

Paukštytės tėveliai:
Simonas Bernotas,
Linas Daugėla,
Dominykas Matulionis,
Deividas Preišegalavičius

Plunksnų šukuotojai:
Justina Katauskaitė ir
Linas Daugėla

Vestuvių dailininkas:
Mr. Hermandrowning

Jaunikis: Kultūropolis

Jaunikio šešėlis:
pasiutęs

Džiugių žinių nešėjas:
15min.lt

Spalvingasis bičiulis:
Vaidotas Staškūnas

**Popierinių plunksnų
kedentojas:** Antalis

Kolonos: kolosalios
Jūra: kaip visada
Vėjas: banguotas

Paukštelio kūmai:
Liudas Andrikis,
Edita Arlauskė,
Žana Jegorova

Didieji globėjai:
Klaipėdos kultūrų
komunikacijų centras,
Liudas Andrikis ir
KKKC risografas

www.cuckoo.lt

Klaipėda, 2025

